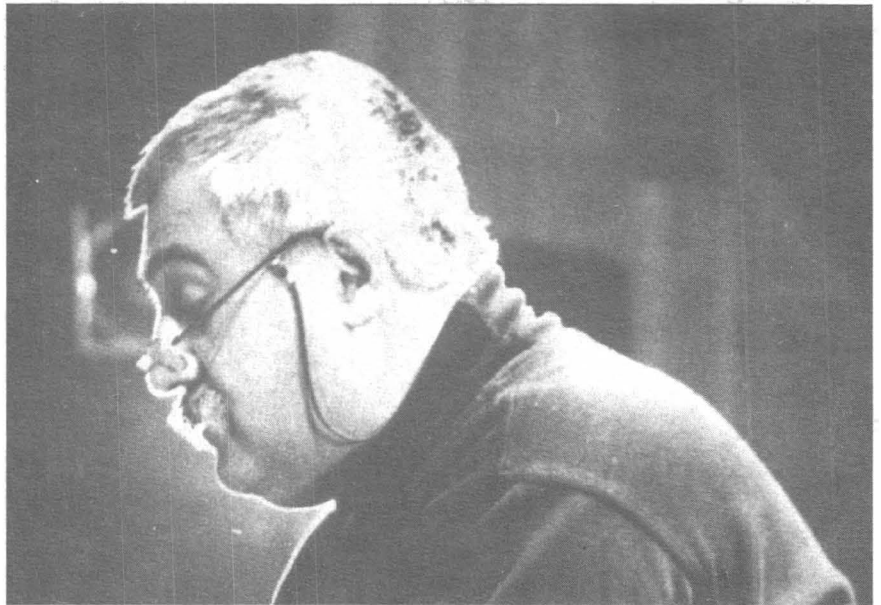

...văzut de la București

Octavian SAIU

Spectacolul de teatru are pentru Silviu Purcărete menirea unei explorări a condiției umane: demonstrație riguroasă, expunerea scenică a unei viziuni despre lume. În "Dom Juan", o viziune care, ca și în "Danaidele", se structurează în fundamentala opoziție masculin-feminin. Teatrul devine astfel filosofie, iar textul pretext pentru speculație. Spectacolul se naște (la propriu) în fața ochilor noștrii. Actorii: femeii care-și trădează gestual o lascivitate organică. Însă în Dom Juan, femeia nu este numai actor. Ea este și mașinistul, recuziterul (ea coordonează decorul sonor, mută manechinele și trage cortinele). Ea este regizorul... Femeile pun în scenă o piesă jucată de ele însele tocmai pentru a-și răzbuna condiția, pentru a și-o reabilita prin destinul tragic al unui bărbat pe care îl transformă în martir. De aici rigoarea matematică a demonstrației, răceala expunerii. Dacă în "Danaidele" zeii care se

jucău cu destinele oamenilor erau, de fapt, exilații adevărului tragic, rămânând la periferia conflictului, "Dom" Juan este expresia teatrală a vanității feminine pentru care moartea eroului masculin este victoria supremă. O victorie amăgitoare, însă, căci adevăratul regizor dovedește că farsa tragică pusă la cale de cele două femei a fost o capcană. Silviu Purcărete pare a pune în lumină în acest spectacol condiția unui întreg sex condamnat la inferioritate. De fapt, este vorba despre conjurația exclusivismului feminist care-și caută țapul ispășitor – condiție încarnată de un Dom Juan efeminat – expresie istorică a călăului-victimă. Spectacolul pune, ca atâtea altele purtând semnătura acestui regizor, problema relației între prezent și timpul istoric sub forma unui izbitor anacronism de factură estetică al personajelor. Este cheia viziunii regizorale, atrăgând inevitabil atenția asupra superiorității prezentului

feminității lucide în raport cu Dom Juan – tradiția masculină oboșită. El apare așadar ca un citat viu al istoriei, și de ce nu, al ordinii monarhice, asemănarea cu Ludovic al XIV-lea nefiind întâmplătoare.

Demitificând figura lui Dom Juan, contextualizând-o într-o lume cu totul ostilă, regizorul i-a dat eroului șansa unei salvări dincolo de moarte. El devine o figură tristă a unei puneri în scenă aparținând unor ființe care-și ratează miza propriului scenariu. Și aceasta pentru cei care au înțeles că ele nu sunt decât „victimele” lui Purcărete.

